

## AFGØRELSE

# energi

## KLAGENÆVNET

(Varmeforsyning)

Frederiksborggade 15

1360 København K

Tlf 33 95 57 85

Fax 33 95 57 99

[www.ekn.dk](http://www.ekn.dk)

[ekn@ekn.dk](mailto:ekn@ekn.dk)

### Afgørelsen offentliggøres i anonymiseret form

---

**KLAGE FRA** [...] over  
**AFGØRELSE FRA** Energitilsynet af  
**OM** Afslag på tilbagebetaling af for meget erlagt effekt-afgift

---

**21. september 2004**

J.nr.: 21-56

Eksp.nr.: 16401

TAT

---

**NÆVNETS** Nævnnsformand, professor, cand.jur. Christen Boye Jacobsen  
**SAMMEN-** Direktør, cand.oecon. Niels Jørgen Ravn Sørensen  
**SÆTNING** Fhv. overing., cand.polyt. Jørgen Klitgaard  
**I SAGEN**

---

Ved brev af 19. august 2002, og ved uddybet klage af 29. september 2002, har [...] indbragt Energitilsynets afgørelse af 8. august 2002 for Energiklagenævnet.

Ved afgørelsen havde tilsynet fundet det urimeligt i henhold til varmemforsyningsloven, at Roskilde Kommunes Forsyningsafdeling (herefter "Forsyningsafdelingen") havde nægtet at tilbagebetale en del af for meget betalt effektafgift. Tilsynet havde dog afslået at tage stilling til, om kravet var forældet.

### **Den påklagede afgørelse**

Det hedder i Energitilsynets afgørelse af 8. august 2002:

"Den 1. august 2002 har De klaget til Energitilsynet over Roskilde Kommunes Forsyningsafdeling. Deres klage vedrører det forhold, at De fra 1989 har betalt for meget i effektafgift for Deres ejendom.

Roskilde Kommunes Forsyningsafdeling har erkendt, at der er sket en fejl. Kommunen ønsker imidlertid kun at tilbagebetale det for meget erlagte beløb for en periode på fem år. Kommunen henviser til, at krav på tilbagebetaling på en periode over fem år skal søges gennem Energitilsynet.

Energitilsynet administrer reglerne i varmemforsyningslovens kapitel 4. I henhold til lovens § 21, stk. 4, kan Tilsynet gribe ind, såfremt tariffer, omkostningsfordeling eller andre betingelser er urimelige eller i strid med lovens prisbestemmelser.

Under hensyn til, at den skete merbetaling er sket på grund af fejl fra Roskilde Kommunes Forsyningsafdelings side, og da De som forbruger må antages at have haft tillid til, at de foretagne opkrævninger var korrekte, finder Energitilsynet, at det i henhold til varmemforsyningslovens § 21, stk. 4, må anses for urimeligt, at Roskilde Kommunes Forsyningsafdeling har nægtet at tilbagebetale det for meget betalte beløb for hele perioden.

Energitilsynet kan imidlertid ikke gå ind i en bedømmelse [af] hvorvidt den del af kravet der ligger mere end fem år tilbage må anses for at være forældet efter de almindelige forældelsesregler. Dette spørgsmål falder udenfor Energitilsynets kompetence i henhold til varmemforsyningslovens kapitel 4 og må henvises til afgørelse ved domstolene.

Energitilsynet må derfor afvise at tage stilling til spørgsmålet, hvorvidt Deres krav imod Roskilde Kommunes Forsyningsafdeling på tilbagebetaling af beløb der ligger mere end fem år tilbage er berettiget.

Det er således ukorrekt, når Roskilde Kommunes Forsyningsafdeling har henvist Dem til at få dette spørgsmål afgjort af Energitilsynet. Spørgsmålet må som anført henvises til domstolene.

Klage over Energitilsynets afgørelse indgives skriftligt inden fire uger til Energiklagenævnet [...].”

**21. september 2004**

J.nr.: 21-56

Eksp.nr.: 16401

TAT

Side 2 af 10

### **Klagen til Energiklagenævnet**

I brevet af 19. august 2002 fandt klageren:

”Hvor Energitilsynet bemærker, at forsyningsafdelingen erkender at have krævet for meget i arealafgift i ca. 12 år, men uvist af hvilken grund ikke vil betale for mere end de sidste 5 år, er jeg blevet anbefalet Energiklagenævnet som den sidste instans, der kan hjælpe mig i denne sag.”

I den uddybede klage af 29. september 2002 hedder det bl.a.:

”Da Energitilsynet [...] tilsyneladende ikke vil gå nærmere ind i sagen udover, at give mig ret i mit krav mod [Roskilde Kommunes Varmeforsyning] og herefter anbefale mig at anlægge civil sagsmål for at få tilbagebetalt det for meget indbetalte beløb, finder jeg det uanstændigt og meget besværligt at skulle kæmpe juridisk mod min kommune fordi de mener de er i deres ret til kun at tilbagebetale for 5 år, selv om de har erkendt at der uberettiget er indbetalt for meget.”

### **Energitilsynets bemærkninger til klagen**

I et brev af 15. september 2002 til Energiklagenævnet fandt tilsynet bl.a.:

”Klageren fremfører i sine breve, at han finder, at det er uanstændigt og besværligt, at han henvises til at føre retssag imod sin kommune for at få den sidste del af den for meget erlagte effektafgift tilbage.

Energitilsynet administrerer reglerne i varmemforsyningslovens kapitel 4. I henhold til disse bestemmelser kan Energitilsynet gribe ind, hvis priser eller leveringsbetingelser er urimelige.

Det falder derimod [udenfor] Energitilsynets kompetence i henhold til varmemforsyningsloven at tage stilling til dansk rets forældelsesregler. Dette henhører under domstolene.

Vedrørende spørgsmålet om Energitilsynets kompetence til at udstede pålæg om tilbagebetaling henvises til notat fra Kammeradvokaten af 27. september 2002 om "Energitilsynets kompetence i relation til at udstede pålæg om tilbagebetaling".

I notatet konkluderer Kammeradvokaten:

"Henset til at pålæg om tilbagebetaling er en bebyrdende forvaltningsakt, at der ikke i de relevante bestemmelser er klar lovhjemmel til udstedelse af pålæg, om tilbagebetaling, at Energiklagenævnet har fastslået at pålæg om tilbagebetaling henhører under domstolene, og at det er sædvanligt, at tilsvarende nævn m.v. ikke er tillagt kompetence til at pålægge tilbagebetaling med den virkning, at manglende efterlevelse er sanktioneret, er det sammenfattende min vurdering, at spørgsmålet om tilbagebetaling af beløb, der er opkrævet med urette henhører under domstolene, og at Energitilsynet ikke har kompetence til at udstede pålæg herom"

[Energitilsynets sekretariats fremhævelse] [...]."

**21. september 2004**

J.nr.: 21-56

Eksp.nr.: 16401

TAT

Side 3 af 10

Energitilsynets bemærkninger af 15. september 2002 har været i høring hos klageren og Forsyningsafdelingen, men Energiklagenævnet har ingen svar modtaget.

### **Supplerende oplysninger**

Af Forsyningsafdelingens kreditnota af 23. juli 2002 til klageren fremgår, at der var vedlagt kr. 19.416,62 incl. moms i check for for meget opkrævet fast afgift i perioden 1. oktober 1996 til 30. september 2001. På kreditnotaen havde Forsyningsafdelingens medarbejder bemærket:

"Perioden som er mere end 5 år gammel kan jeg ikke give reduktion for. Her skal der søges gennem Energitilsynet."

### **Retsgrundlaget**

#### *1. Varmeforsyningsloven*

I varmemforsyningsloven – lovebekendtgørelse nr. 772 af 24. juli 2000 med senere ændringer – indeholder § 21, stk. 1, 3 og 4, følgende bestemmelser:

"Stk. 1. Tariffer, omkostningsfordeling og andre betingelser for de af § 20 og § 20 b omfattede ydelser skal med angivelse af grundlaget herfor anmeldes til et af [økonomi- og erhvervsministeren] nedsat tilsyn (Energitilsynet) efter regler fastsat af tilsynet."

"Stk. 3. Tariffer, omkostningsfordeling og andre betingelser, der ikke er anmeldt som foreskrevet efter stk. 1, er ugyldige."

Stk. 4. Finder Energitilsynet, at tariffer, omkostningsfordeling eller andre betingelser er urimelige eller i strid med bestemmelserne i §§ 20, 20 a eller 20 b eller regler udstedt i henhold til loven, giver tilsynet, såfremt forholdet ikke gennem forhandling kan bringes til ophør, pålæg om ændring af tariffer, omkostningsfordeling eller betingelser."

*2. Forsyningsvirksomhedens leveringsbestemmelser*

Roskilde Varmeforsynings "Almindelige bestemmelser for fjernvarmeforsyning", vedtaget af Roskilde Byråd den 6. november 1999, indeholder ikke regler om tilbagebetaling af for meget erlagt afgift.

Det betyder, at som udgangspunkt må dansk rets almindelige regler om tilbagebetaling af det for meget erlagte gælde.

*3. Forvaltningsret angående spørgsmålet om det offentliges pligt til tilbagebetaling af det for meget erlagte*

Spørgsmålet om det offentliges pligt til tilbagebetaling af det for meget erlagte har foreligget både for Folketingets Ombudsmand og de civile domstole.

**21. september 2004**

J.nr.: 21-56

Eksp.nr.: 16401

TAT

I Ombudsmandens udtalelse, gengivet i Folketingets Ombudsmands Beretning 1978, s. 752, henstillede ombudsmanden, at spørgsmålet om tilbagebetaling af for meget betalt forældrebetaling for børns dagsinstitutionsplads blev taget op til fornyet overvejelse. Ombudsmanden fandt i sagen:

Side 4 af 10

"Jeg skal i øvrigt i tilslutning til det ovenfor anførte bemærke, at den omstændighed, at [Greve Kommunes] afgørelser om betalingsstaksterne for den omtalte daginstitution – som omtalt ovenfor – har været ulovlige, vel ikke indebærer – som en automatisk konsekvens – at betalinger, der er ydet på grundlag af de ulovlige afgørelser, kan kræves tilbagesøgt. Efter den forvaltningsretlige og obligationsretlige litteratur og efter retspraksis er det næppe muligt at give en helt præcis, generel beskrivelse af, i hvilket omfang det offentlige efter ulovligt at have opkrævet midler, som det offentlige ikke havde krav på, er forpligtet til at yde tilbagebetaling. Et væsentligt synspunkt synes at være, om myndighedernes opkrævning af det pågældende beløb beror på en vildfarelse vedrørende et vanskeligt og tvivlsomt retsspørgsmål, der endnu ikke – f. eks. ved en højesteretsdom – har fået sin endelige afklaring. Også andre hensyn kommer formentlig i betragtning. Der synes således i retspraksis også lagt vægt på, hvorvidt den, der med urette er blevet afkrævet et beløb, selv endeligt har måttet bære beløbet, således som tilfældet er i den foreliggende sag, eller (som f. eks. ved beskatning af erhvervsdrivende) har haft mulighed for at videreføre sin merudgift til andre led i en omsætning; jeg henviser herved navnlig til Erik Harder: Om ændring af administrative afgørelser (1962), s. 120 ff., Jørgen Mathiassen i Juridisk grundbog III (3. udgave, 1975), s. 657 ff., von Eyben smst., s. 728 ff.; og Stig Jørgensen: Kontraktsret II (1972), s. 57 ff.

[...]

Det forhold, at kommunerne først efterfølgende (i det foreliggende tilfælde pr. 1. oktober 1976) generelt bringer betalingsordningerne i overensstemmelse med bekendtgørelsen, bør efter min opfattelse ikke medføre, at kommunerne får adgang til at oppebære (behol-

de) betalinger i videre omfang, end de efter bekendtgørelsen er berettiget til.

[...]

Det forekommer mig i øvrigt, at den argumentation, som socialstyrelsen har anført i sin skrivelse af 4. juli 1978 til støtte for ikke at pålægge kommunen betalingspligt, i højere grad er en argumentation, der vedrører spørgsmålet om, i hvilket omfang det er rimeligt at kritisere kommunen for dens administration, end en argumentation, der er egnet til fuldt ud at belyse spørgsmålet om tilbagebetalingspligt. Argumentationen rører således navnlig ikke ved det forhold, der efter min mening, jfr. ovenfor, må tillægges betydning ved sagens afgørelse, nemlig at kommunen med sine særlige muligheder for at sætte sig ind i de gældende betalingsregler og/eller indhente vejledning herom fra socialstyrelsen og socialministeriet må synes at være nærmere til at bære risikoen for en fejlprokrævning end de forældre, der har betalt for store beløb.

[...].”

**21. september 2004**

J.nr.: 21-56

Eksp.nr.: 16401

TAT

Side 5 af 10

Ombudsmandens udtalelse gav anledning til videre behandling i sagen hos de indklagede myndigheder. Denne senere behandling blev gengivet i Ombudsmandens Beretning 1980, s. 61. I denne sag havde Socialstyrelsen skrevet til Socialministeriet:

”Den i Århus by- og herredsret den 24. januar 1979 afsagte dom, der statuerede ubetinget tilbagebetalingspligt for kommunen i en tilsvarende sag [jf. om denne afgørelse nedenfor] [...] må imidlertid antages at have til følge, at såfremt nærværende sag blev indbragt for domstolene, ville tilbagebetaling blive statueret.

[...]

Den i ombudsmandens skrivelse nævnte henvisning til obligationsretten (Stig Jørgensen: Kontraktret III, s. 57 ff) statuerer tilbagebetaling, hvis fejlen for opgørelsen ligger hos kreditor, men forudsætter reklamation og medtager i den generelle vurdering af spørgsmålet hensynet til, at en af parterne ikke opnår en ugrundet berigtigelse.”

Derpå konstaterede Ombudsmanden (smst.):

”I skrivelsen af 3. marts 1981 meddelte socialministeriet mig, at ministeriet delte socialstyrelsens opfattelse og kunne henholde sig til styrelsens udtalelse. Ministeriet havde derfor anmodet det sociale udvalg i Greve kommune om at drage omsorg for, at der skete tilbagebetaling af for meget ydet forældrebetaling i perioden 1. april - 30. september 1976.

I skrivelse af 24. marts 1981 meddelte jeg socialministeriet, at jeg havde taget det oplyste til efterretning, selv om jeg fortsat måtte finde det tvivlsomt, om ikke forældrene havde et retskrav på tilbagebetaling, også for så vidt angår perioden før i april 1976, men at jeg ikke fandt at burde foretage videre i sagen på det foreliggende grundlag.”

Som anført har spørgsmålet også foreligget for domstolene. Den mest eksplisitte afgørelse er Århus By- og Herredsrets dom af 24. januar 1979 (gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 1980, s. 750). Retten bemærkede her:

”Retten finder, at den i bekendtgørelse nr. 198 af 6. marts 1976 § 6 indeholdte bestemmelse, i overensstemmelse med det i Socialstyrelsens skrivelse af 31. maj 1978 udtalte, udelukker, at sagsøgte [Århus Kommune] efter bistandslovens ikrafttræden har været berettiget til at fastsætte aldersdifferentieret betaling for børn i samme institution.

Det er herefter med urette, at sagsøgte har opkrævet betaling hos sagsøgeren, som sket.

Det er ubestridt, at sagsøgeren klagede, så snart hun blev opmærksom på, at der var begået en fejl. Da retten ikke finder, at sagsøgte på grund af tvivl om fortolkningen af den pågældende bestemmelse ikke skulle være forpligtet til at tilbagebetale det for meget oppebårne [...] vil sagsøgte have at tilbagebetale sagsøgeren, der ikke findes at kunne påberåbe sig den laveste takst, der var fastsat efter den hidtidige betalingsordning, det i sagsøgtes subsidiære påstand opgjorte beløb med sædvanlige procesrenter, idet denne opgørelse findes at opfylde bekendtgørelsens krav.”

**21. september 2004**

J.nr.: 21-56

Eksp.nr.: 16401

TAT

Side 6 af 10

Højesteret har taget stilling til spørgsmålet i dom af 11. oktober 1984 (gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 1984, s. 1061). Sagen vedrørte rente af stempelafgift, der uberettiget var opkrævet et kommanditselskab. I den påankede landsretsdom havde landsrettens mindretal fundet:

”Selvom der vel ikke er grundlag for at pålægge sagsøgte [ministeriet for skatter og afgifter] erstatningsansvar over for sagsøgeren, finder denne dommer dog, at det under de foreliggende omstændigheder er rimeligt og overensstemmende med almindelige retsgrundsætninger, at sagsøgte bærer risikoen for det rentetab, sagsøgeren har lidt ved ikke at have kunnet råde over beløbene. Der er herved lagt vægt på, at sagsøgte før stempelafgørelsen af 7. november 1979 må antages at have været bekendt med samtlige de omstændigheder i sagen [...], at sagsøgte som følge af sin fejlagtige fortolkning af stempeloven har haft rådighed over stempelbeløbene i et længere tidsrum, samt [...] at sagsøgeren ved indbetalingen tilkendegav, at man anså beløbene for betalt med urette.”

Landsrettens afgørelse blev anket til Højesteret, der bemærkede, at ministeriet for skatter og afgifter havde taget bekræftende til genmæle i oktober 1980. Derpå fandt Højesteret enstemmigt:

”I tiden indtil da måtte appellanten [kommanditselskabet] [...] betale de i dommen nævnte betydelige stempelafgifter. Herefter og i henhold til de i dissensen til landsrettens dom anførte grunde vil appellantens påstand [d.v.s. friholdelse for afgift] være at tage til følge.”

### **Energiklagenævnets praksis**

I Energiklagenævnets afgørelse af 25. juli 2001 (j.nr. 97-2311-0014) konstaterede nævnet:

*"Lovgivning m.v.*

[...]

Spørgsmål om tilbagebetaling af for meget betalte beløb i forbindelse med energileverancer hører under domstolenes afgørelse, jf. Monopolankenævnets og Konkurrenceankenævnets afgørelser af 16. marts 1989 (Anton Kjærsgaard Nielsen ctr. Gas- og Varmeprisudvalget), 10. juni 1997 (Helle og Henrik Teton) og 18. december 1998 (Peder Kirkeby ctr. Elprisudvalget).

[...]

#### *Energiklagenævnets bemærkninger*

Efter de "Almindelige bestemmelser for fjernvarmelevering" fra I/S Skive Fjernvarme, der trådte i kraft den 19. september 1995, kan den faste fjernvarmeafgift kun beregnes enten efter ejendommens rumfang eller efter installationens varmeeffektbehov. Fjernvarmeværkets fortsatte afregning af nogle forbrugere på grundlag af størrelsen af radiatorernes hedeplade har således ikke haft grundlag i de gældende bestemmelser for leveringsforholdet.

Spørgsmålet om hvorvidt og i hvilket omfang [...] eller andre berørte forbrugere af fjernvarme fra I/S Skive Fjernvarme har krav på tilbagebetaling af for meget opkrævet fjernvarmeafgift er ikke reguleret i varmforsyningsloven. Afgørelsen af spørgsmålet henhører under domstolene."

**21. september 2004**

J.nr.: 21-56

Eksp.nr.: 16401

TAT

Side 7 af 10

I en afgørelse af 31. marts 2004 (j.nr. 11-160) bemærkede Energiklagenævnet:

"Hvad angår Deres påstand om god tro og forældelse, bemærker nævnet, at man med hensyn til spørgsmålet om forældelse i sin afgørelse af 22. december 2003 (j.nr. 11-65 vedr. SE Energi, Skive) erklærede sig enig med tilsynet i, at dette ikke kan afgøres efter elforsyningsloven. Spørgsmål om forældelse og påberåbt god tro må imidlertid indgå i behandling af sager, hvor det har betydning for størrelsen af krav, der skal opgøres efter elforsyningsloven (i modsætning til formueretlige regler), medmindre der foreligger afgørende elementer af en sådan art, at de ikke kan oplyses gennem de midler, som er til rådighed for forvaltningsmyndigheder, og derfor kun kan afgøres af domstolene.

Nævnet har imidlertid ikke kunnet tage stilling til anbringendet om forældelse. Det skyldes især, at det ikke fremgår af sagen, om der er tale om 5-årige eller 20-årige forældelsesfrister, og hvornår disse frister begynder at løbe.

Nævnet har heller ikke kunnet afgøre spørgsmålet om betydningen af Sydvest Energis eventuelle utilregnelige uvidenhed, da det nødvendige grundlag for at kunne bedømme dette spørgsmål ikke har foreligget for nævnet.

I den konkrete sag konstaterer nævnet, at spørgsmålene om forældelse og utilregnelig uvidenhed ikke har kunnet oplyses gennem de midler, der er til rådighed for nævnet, og at de derfor må henvises til behandling for domstolene. Det samme gælder betydningen af [kundens] eventuelle gode tro."

I en anden afgørelse af 31. marts 2004 (j.nr. 11-164) bemærkede nævnet:

"Udgangspunktet for bedømmelsen af den her foreliggende aflæsningspraksis må være nutidens krav til forbrugervenlighed, benyttelse af moderne planlægnings- og kommunikationsværktøjer, samt [...]."

I en afgørelse af 16. juni 2004 (j.nr. 11-178) tog nævnet stilling til, om et elforsyningsselskab var afskåret fra at rejse krav mod en kunde på grund af forældelse. Nævnet fandt i afgørelsen:

"Energiklagenævnet kan samtidig tiltræde, at det ligger uden for Energitilsynets kompetence at tage stilling til, om Sydvest Energi Net A/S ud fra anden lovgivning end elforsyningsloven måtte være afskåret fra at rejse krav over for HP Service. [...]

Hvad angår HP Service's påstand om god tro og forældelse, er Energiklagenævnet enig med tilsynet i, at dette ikke kan afgøres efter elforsyningsloven. Spørgsmål om forældelse, påberåbt god tro, tilbagesøgning og efterbetaling (condictio indebiti) må imidlertid indgå i behandling af sager, hvor det har betydning for størrelsen af krav, der skal opgøres efter elforsyningsloven (i modsætning til formueretlige regler), medmindre der foreligger afgørende elementer af en sådan art, at de ikke kan oplyses gennem de midler, som er til rådighed for forvaltningsmyndigheder, og derfor kun kan afgøres af domstolene."

**21. september 2004**

J.nr.: 21-56

Eksp.nr.: 16401

TAT

Side 8 af 10

### **Energiklagenævnets bemærkninger**

Klageren modtog den 23. juli 2002 tilbagebetaling for så vidt angår perioden 1. oktober 1996 til 30. september 2001. Energiklagenævnet skal således alene tage stilling til perioderne forud for den 1. oktober 1996.

Det er oplyst i den påklagede afgørelse,

- at Forsyningsafdelingen har erkendt, at der er sket en fejl;
- at Kommunen (Forsyningsafdelingen) imidlertid kun har villet tilbagebetale det for meget erlagte beløb for så vidt angår perioden tilbage til 1. oktober 1996; og
- at Kommunen (Forsyningsafdelingen) har henvist til, at krav på tilbagebetaling på en periode over fem år skal søges gennem Energitilsynet.

Energiklagenævnet lægger til grund, at Forsyningsafdelingen over for klageren har erkendt, at klager havde betalt for meget i perioden før 1. oktober 1996.

Nævnet finder ligesom Energitilsynet, at den måde, hvorpå Forsyningsafdelingen har nægtet at tilbagebetale det for meget betalte beløb for perioderne før 1. oktober 1996, er urimelig.

Nævnet er dog enig med Energitilsynet i, at Energitilsynet ikke på det foreliggende grundlag kan tage stilling til, hvorvidt den del af kravet der ligger mere

end fem år tilbage, må anses for forældet efter dansk rets almindelige forældelsesregler.

Nævnet kan ej heller tage stilling til, om klageren opfylder dansk rets almindelige regler om modregningsadgang over for Forsyningsafdelingen.

Nævnet kan heller ikke tage stilling til, om klageren opfylder betingelserne for at gøre dansk rets almindelige regler om ugrundet berigelse gældende mod Forsyningsafdelingen.

Nævnet bemærker dog samtidig, at Roskilde Kommunes Forsyningsafdeling er en offentlig myndighed. Energiklagenævnet har derfor måttet overveje, om dansk forvaltningsret er til hinder for forsyningsafdelingens nægtelse af at udbetale et beløb, som man har erkendt at skyldes klageren (pkt. 1 til 5).

**21. september 2004**

J.nr.: 21-56

Eksp.nr.: 16401

TAT

Der stilles i forvaltningsretten krav om hjemmel og begrundelse, når en forvaltningsmyndighed nægter at udbetale et beløb, som forvaltningen har erkendt, at den skylder en borger.

Side 9 af 10

Forsyningsafdelingen har ikke end ikke forsøgt at argumentere for, at tilbagebetalingskravet omfattes af den 5-årige forældelse efter forældelsesloven af 1908 frem for den 20-årige forældelse efter Danske Lov 5-14-4.

Nævnet finder, at Forsyningsafdelingen uden noget beføjet grund har givet klageren afslag på tilbagebetaling, og samtidig har forsinket sagen, ved at stille usaglige krav om klage til Energitilsynet.

Nævnet har ikke fundet andre saglige grunde, der kan bære Forsyningsafdelingens afslag.

Nævnet finder, at Roskilde Kommunes Forsyningsafdelings adfærd efter en samlet bedømmelse må betegnes som urimelig, hvad enten den hviler på skriftlige regler eller kutyme.

Nævnet har – ligesom Energitilsynet – ikke kompetence til at udstede pålæg om tilbagebetaling af det for meget opkrævede, og kan heller ikke på det foreliggende grundlag afgøre, om kravet er undergivet 5-årig eller 20-årig forældelse.

Sagen hjemvises derfor til Energitilsynet med henblik på, at tilsynet pålægger Roskilde Kommunes Forsyningsafdeling at tage stilling til den juridiske og faktiske situation, som sagen rejser.

**Energiklagenævnets afgørelse**

Energitilsynets afgørelse af 8. august 2002 hjemvises til fornyet behandling i Energitilsynet under hensyntagen til det af nævnet anførte.

Afgørelsen er truffet i medfør af varmemforsyningslovens § 26, jf. lovbekendtgørelse nr. 772 af 24. juli 2000 af lov om varmemforsyning med senere ændringer.

Afgørelsen kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Sagen har været behandlet på Energiklagenævnets møde 21. september 2004.

Afgørelsen er sendt til [...], Roskilde Kommune, Roskilde Kommunes Forsyningsafdeling, og Energitilsynet.

P. N. V.

**21. september 2004**

J.nr.: 21-56

Eksp.nr.: 16401

TAT

Side 10 af 10

Christen Boye Jacobsen  
Nævnnsformand

/ Thomas Andersen Thrane  
Fuldmægtig